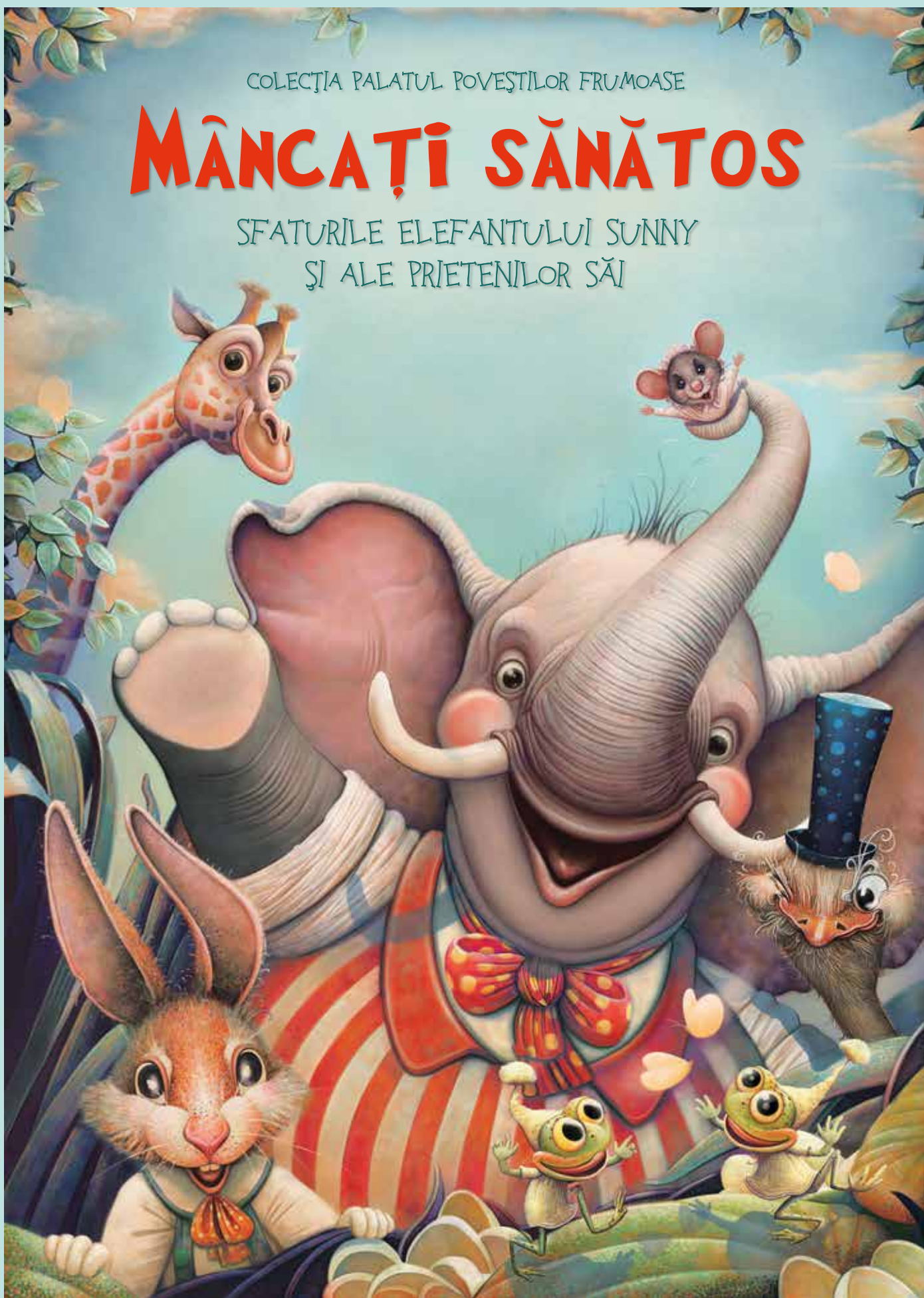

COLECȚIA PALATUL POVEȘTELOR FRUMOSE

MÂNCĂȚI SĂNĂȚOS

SFATURILE ELEFANTULUI SUNNY
ȘI ALE PRIETENILOR SĂI

MÂNCĂȚI SĂNĂȚOȘ

© Pentru prezenta ediție, Editura Offline Times

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

VASILE, PAUL-DANION

Măncări sănătoase : sfaturile elefantului Sunny și ale prietenilor săi

Paul Danion Vasile : il. Rodica Vieru - București : Offline Times, 2015

ISBN 978-606-94163-0-1

• 1. Vieru, Rodica (il.)

833.143.1-84.75

COLECȚIA PALATUL POVEȘTELOR FRUMOASE

MÂNCĂȚI SĂNĂTOS

SFATURILE ELEFANTULUI SUNNY
ȘI ALE PRIETENILOR SĂI

de Danion Vășile
ilustrații de Rodica Vieru

EDITURA OFFLINE TIMES
BUCUREȘTI, 2015

Călătoria broscuței Tola

Intr-o zi, broscuța Tola i-a pus berzei Dae o întrebare foarte importantă:

- Tu ai zburat mult, în multe locuri, ai văzut până acum vreun loc în care să fie mâncare pentru broaște mai bună decât cea din balta noastră? Eu m-am cam săturat de mâncarea asta, vreau să mănânc și altceva.

Barza Dae era bucuroasă că primise o astfel de întrebare, pentru că putea să se laude:

- Un loc? Am văzut mai multe. Doar că sunt foarte departe de aici. Tu nu cred că poți ajunge acolo. Drumul e foarte lung pentru tine.

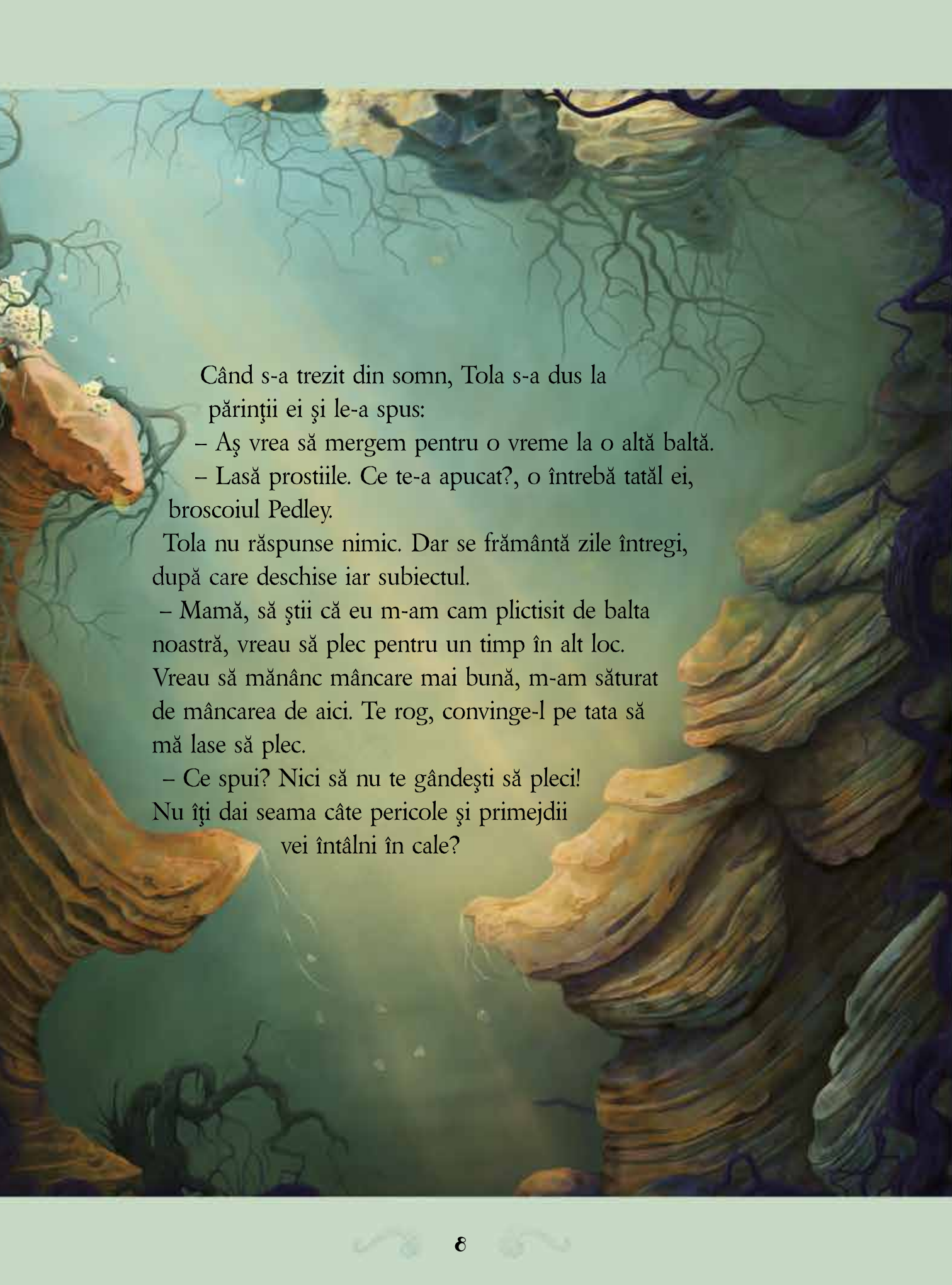

Poate că, dacă ar fi știut ce urmări va avea răspunsul ei, Dae nu i-ar fi spus nimic. Măcar din prietenie, dacă nu din alte motive. Toată noaptea Tola s-a visat zburând pe cer, și făcând tot felul de acrobații,

sub privirile pline de apreciere ale broscuțelor cu care era prietenă. Și găsea tot felul de bunătăți, preparate sofisticat, din care mânca până nu mai putea.

Când s-a trezit din somn, Tola s-a dus la
părinții ei și le-a spus:

– Aș vrea să mergem pentru o vreme la o altă baltă.

– Lasă prostiile. Ce te-a apucat?, o întrebă tatăl ei,
broscoiul Pedley.

Tola nu răspunse nimic. Dar se frământă zile întregi,
după care deschise iar subiectul.

– Mamă, să știi că eu m-am cam plictisit de balta
noastră, vreau să plec pentru un timp în alt loc.
Vreau să mănânc mâncare mai bună, m-am săturat
de mâncarea de aici. Te rog, convinge-l pe tata să
mă lase să plec.

– Ce spui? Nici să nu te gândești să pleci!
Nu îți dai seama câte pericole și primejdii
vei întâlni în cale?

Of, dacă ai fi acum în locul meu, ți-ai da seama că și tu ai răspunde la fel dacă vreunul dintre urmașii tăi ți-ar adresa aceeași rugămintă. Stai liniștită, nu te mai gândești la astfel de lucruri.

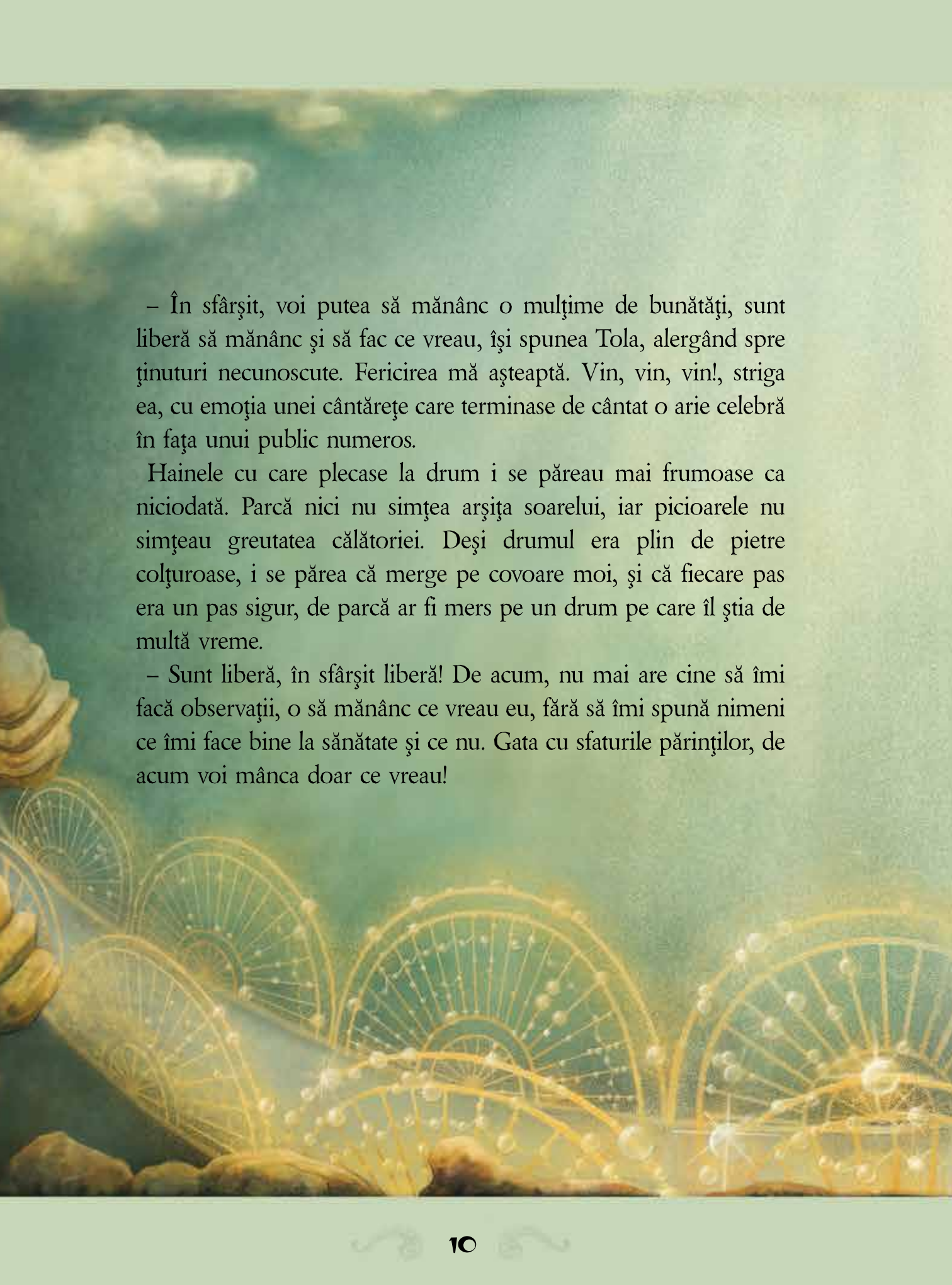
Dar timpul trecea și dorința Tolei de a pleca era din ce în ce mai puternică. Mâncarea din baltă i se părea fără niciun gust. Și nu mai avea aproape deloc poftă de mâncare. Începuse să slăbească, pentru că nu mai mânca aproape nimic. Îngrijorat, broscoiul Pedley a chemat-o pe bufnița Ma, dar aceasta a spus:

– Nu știu ce să zic, nu vă pot spune să îi schimbați mâncarea, pentru că problema este în mintea ei, nu pe limba ei. Am vorbit despre asta și cu prietenii ei apropiați, cu păianjenul Rop și cu rățoiul Mid; amândoi i-au spus să renunțe la ideea ei, pentru că riscurile sunt prea mari. Dar nu prea vrea să asculte pe nimeni.

Seara, simțind că momentul plecării e aproape, broscoiul Pedley a cerat-o pe Tola:

– Ce-ți trebui alte feluri de mâncare? Doar toate celelalte broaște din baltă sunt mulțumite de mâncarea pe care o avem. Tu ești singura care te plângi de ea, i-a spus el.

Dar pentru Tola tentația era din ce în ce mai mare. Necunoscutul o atrăgea. Așa că într-o noapte broscuța a încercat să fugă, dar tatăl ei a ajuns-o din urmă și a convins-o să se întoarcă. Rușinată, Tola s-a întors acasă, dar nu a rămas mult. După câteva zile, a plecat din nou, gândindu-se că, după ce va mânca hrană mai bună într-o baltă mai mare și mai frumoasă, se va întoarce. Sau poate chiar o să își ia și familia cu ea la noua baltă. Pentru că își iubea și părinții, și frații, și prietenii. Îi era greu să se despartă și de elefantul Sunny, și de rățoiul Mid, și de păianjenul Rop. Dar era dispusă să facă acest pas, oricât de greu i-ar fi fost.

– În sfârșit, voi putea să mănânc o mulțime de bunătăți, sunt liberă să mănânc și să fac ce vreau, își spunea Tola, alergând spre ținuturi necunoscute. Fericirea mă așteaptă. Vin, vin, vin!, striga ea, cu emoția unei cântărețe care terminase de cântat o arie celebră în fața unui public numeros.

Hainele cu care plecase la drum i se păreau mai frumoase ca niciodată. Parcă nici nu simțea arșița soarelui, iar picioarele nu simțeau greutatea călătoriei. Deși drumul era plin de pietre colțuroase, i se părea că merge pe covoare moi, și că fiecare pas era un pas sigur, de parcă ar fi mers pe un drum pe care îl știa de multă vreme.

– Sunt liberă, în sfârșit liberă! De acum, nu mai are cine să îmi facă observații, o să mănânc ce vreau eu, fără să îmi spună nimeni ce îmi face bine la sănătate și ce nu. Gata cu sfaturile părinților, de acum voi mânca doar ce vreau!

Dar emoțiile au început să ia locul îngrijorării. Bucuria Tolei, care la început părea să crească din zi în zi, începuse să se împutineze. Într-o seară, când era aproape să adoarmă pe marginea drumului, broscuța a auzit cum o lebădă le spunea puilor săi o poveste despre frumusețea familiei. Tola a început să plângă de dorul părinților ei.

Când a auzit-o suspinând, lebăda a observat-o:

– Ce faci aici, broscuțo? Pari obosită de drum.

– Ce să fac, am plecat să caut o baltă cu mâncare mai bună decât cea din balta în care am crescut și am trăit până acum.

– Cum adică?

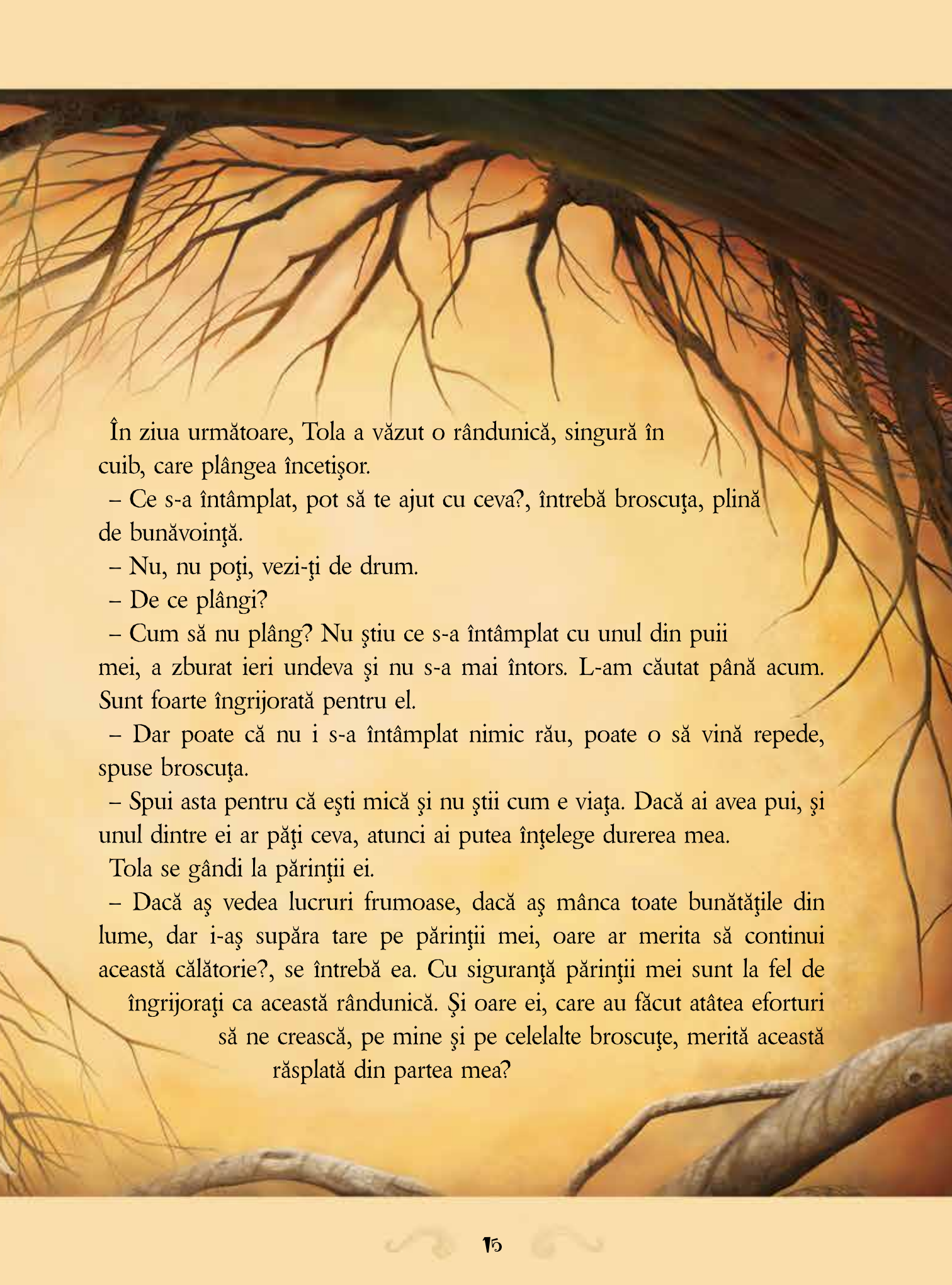
– Adică m-am săturat de mâncarea pe care am mâncat-o acasă. Vreau altceva. Vreau să plec o vreme în altă parte, în lume, să văd locuri frumoase, să mănânc ce vreau. Părinții mei, mai ales mama, îmi spun tot timpul să mănânc doar hrană sănătoasă, dar eu am auzit de la o barză că există tot felul de mâncăruri, preparate cu pricepere, și care sunt extraordinar de gustoase, chiar dacă nu sunt sănătoase. Vreau să mă conving singură de asta.

– Mai bine te-ai întoarce la balta ta. Tu îți dai seama cât de mult i-ai făcut să sufere pe părinții tăi? Și îți dai seama că fără să îi asculți nu are cum să îți fie bine? Of, dacă vreunul dintre puii mei ar pleca, aș fi foarte tristă și neliniștită. Tu nu te gândești la cei din familia ta?

Broscuței îi era din ce în ce mai dor de părinții ei. Dar s-a luptat cu dorul și a mers mai departe.

În ziua următoare, Tola a văzut o rândunică, singură în cuib, care plângea încetișor.

– Ce s-a întâmplat, pot să te ajut cu ceva?, întreabă broscuța, plină de bunăvoință.

– Nu, nu poți, vezi-ți de drum.

– De ce plângi?

– Cum să nu plâng? Nu știu ce s-a întâmplat cu unul din puii mei, a zburat ieri undeva și nu s-a mai întors. L-am căutat până acum. Sunt foarte îngrijorată pentru el.

– Dar poate că nu i s-a întâmplat nimic rău, poate o să vină repede, spuse broscuța.

– Spui asta pentru că ești mică și nu știi cum e viața. Dacă ai avea pui, și unul dintre ei ar păți ceva, atunci ai putea înțelege durerea mea.

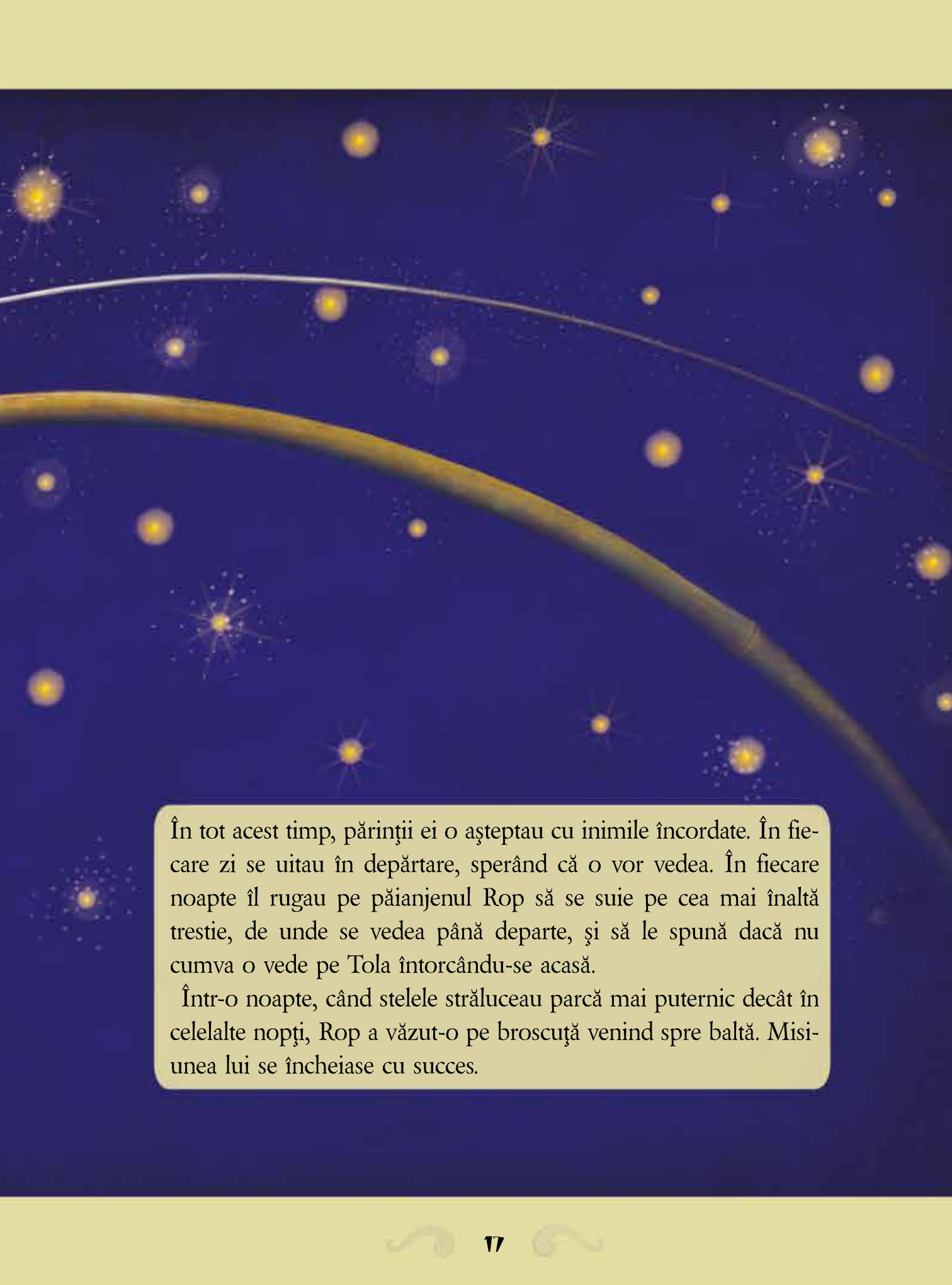
Tola se gândi la părinții ei.

– Dacă aș vedea lucruri frumoase, dacă aș mânca toate bunătățile din lume, dar i-aș supăra tare pe părinții mei, oare ar merita să continui această călătorie?, se întreabă ea. Cu siguranță părinții mei sunt la fel de îngrijorați ca această rândunică. Și oare ei, care au făcut atâtea eforturi să ne crească, pe mine și pe celelalte broscuțe, merită această răsplată din partea mea?

Tolei îi era din ce în ce mai dor de familia ei. Își aducea aminte, cu lacrimi în ochi, ce frumos era acasă, cu părinții care o iubeau atât de mult, cu frații și cu prietenii ei. Deși era noapte, o luă pe drumul spre casă. La un moment dat, din pricina oboselii, s-a rătăcit. De aceea, i-a luat mai mult timp să se întoarcă, deși mergea cât de repede putea. A mers aproape tot timpul, făcând doar pauze mici, ca să se odihnească.

– Of, dacă nu plecam de acasă, nu m-aș fi rătăcit, regreta ea.

În tot acest timp, părinții ei o așteptau cu inimile încordate. În fiecare zi se uitau în depărtare, sperând că o vor vedea. În fiecare noapte îl rugau pe păianjenul Rop să se suie pe cea mai înaltă trestie, de unde se vedea până departe, și să le spună dacă nu cumva o vede pe Tola întorcându-se acasă.

Într-o noapte, când stelele străluceau parcă mai puternic decât în celelalte nopți, Rop a văzut-o pe broscuță venind spre baltă. Misiunea lui se încheiase cu succes.

Păianjenul Rop i-a trezit imediat din somn pe părinții Tolei, ca să le dea vestea cea mare. Pedley a alergat în întâmpinarea broscuței. Când a ajuns lângă ea, a luat-o în brațe.

– Iartă-mă, te rog, iartă-mă că am plecat de lângă voi, repeta Tola, cu ochii în lacrimi.

– Bine că te-ai întors, toți te-am așteptat, eram sigur că o să te întorci! Fără tine, balta părea pustie.

– Of, dar ar fi trebuit să mă întorc și mai repede. Mi-ați lipsit foarte mult. Ar fi trebuit să nu plec de lângă voi. Nu o să mai plec niciodată de lângă voi.

– Bineînțeles! Unde să pleci? De ce să mai pleci? Cred că ai văzut cât de rău îți e departe de noi.

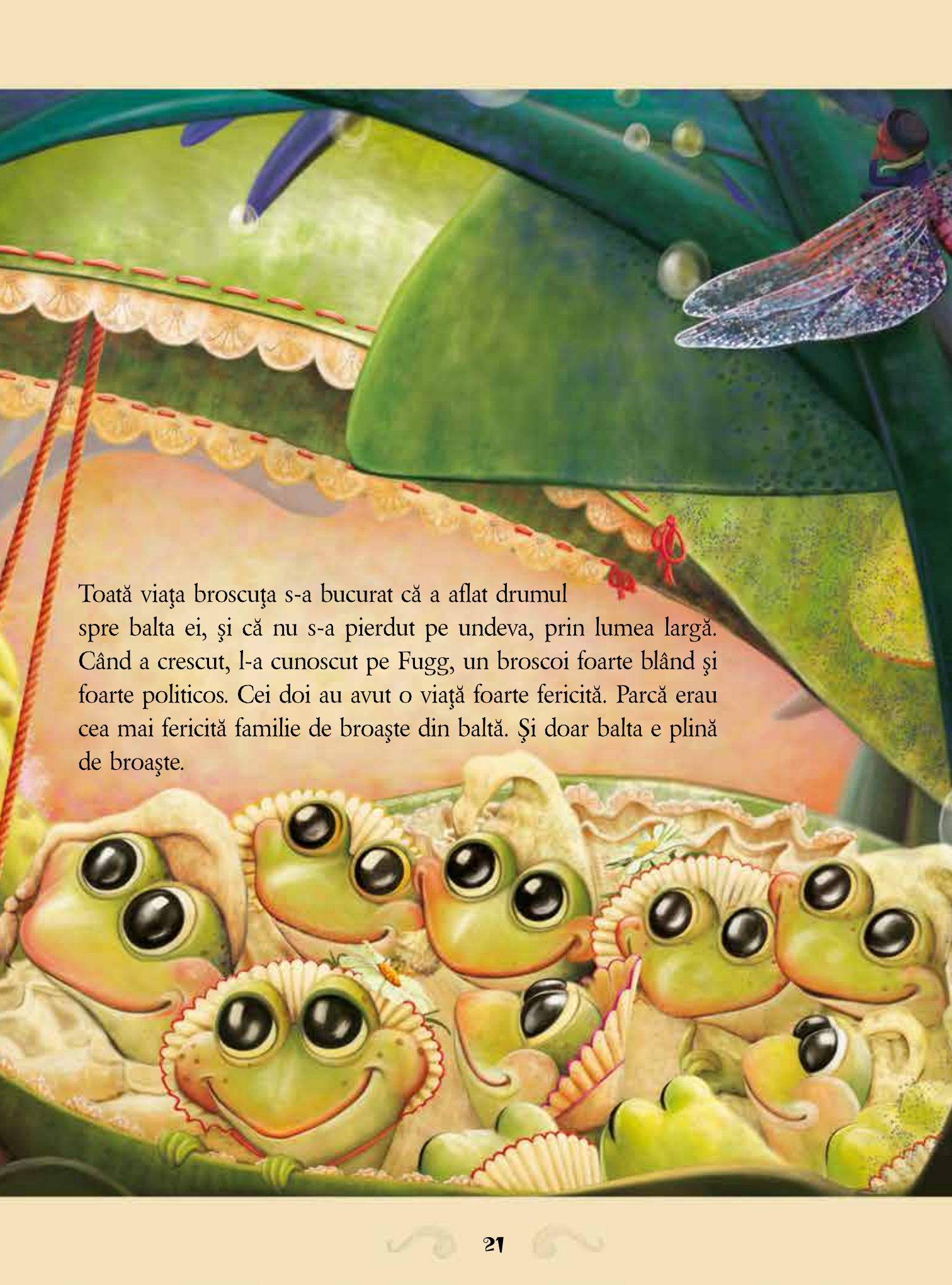
Tola revenise la vechea viață. Acum, privea balta cu alți ochi. I se părea mai frumoasă decât înainte. Iar mâncarea... i se părea cea mai bună mâncare din lume.

Din când în când, Tola stătea de vorbă cu păianjenul Rop. Uneori, îi mai veneau gânduri de plecare. Dar păianjenul născocea de fiecare dată o poveste despre ascultarea de părinți sau despre iubirea din familie, și o ajuta să alunge acele gânduri.

Când aveau mai mult timp liber, broscuța îi povestea despre întâmplările prin care trecuse când plecase în lume, ca să caute mâncare mai bună, fără să țină seama de sfaturile părinților ei. Atunci, ochii i se umezeau de lacrimi. Erau lacrimi de bucurie. Pentru că își aducea aminte cu mult drag de momentul în care se întorsese acasă.

Toată viața broscuța s-a bucurat că a aflat drumul spre balta ei, și că nu s-a pierdut pe undeva, prin lumea largă. Când a crescut, l-a cunoscut pe Fugg, un broscoi foarte blând și foarte politicos. Cei doi au avut o viață foarte fericită. Parcă erau cea mai fericită familie de broaște din baltă. Și doar balta e plină de broaște.

În unele seri, blândul Fugg îl invita la cină și pe bunul său prieten, greierele Ton. După ce mâncau, acesta le spunea mormolocilor povești. Povești prin care îi ajuta să deosebească binele de rău și adevărul de minciună. Povești prin care îi învăța să fie mai politicoși. Povești prin care îi învăța să nu mintă și să nu fie obraznici cu părinții lor.

În timp, greierele Ton devenise cel mai vestit povestitor din tot ținutul. După o vreme, s-au gândit să îl invite la ele și alte familii din pădure, așa că de dimineața până seara nu făcea altceva decât să spună povești. Povești care modelau viețile celor care le ascultau. Povești care făceau viața în pădure mai frumoasă...

Rățoiul bolnav

Int-o zi, rățoiul Mid mânca lacom, grăbindu-se să ajungă la baltă. Vremea era foarte frumoasă. Baltă era plină de rățuște care se jucau. Din neatenție, Mid a înghițit un spin, care i-a rămas în gât. Respira cu mare greutate. A ajuns acasă, dar Tooya, mama lui, nu a reușit să vadă ce înghițise.

- Să mergem repede la doctor, i-a spus Tooya.
- La doctor? Știi că mi-e frică de doctor...
- De ce ți-e frică? Doar bufnița Ma e un doctor foarte priceput, o să te ajute să scapi imediat de durere...
- Nu mă duc la niciun doctor, o să îmi treacă până mâine. O să înghit lucrul acela, orice ar fi, fără să mă chinuie doctorul.

Dar durerea nu îi trecea. Cu timpul, Mid se văita din ce în ce mai tare, dar refuza să meargă la doctor. Atunci, mama lui s-a dus după ajutor. Pe drum, s-a întâlnit cu găina Osa:

- Știi cumva unde e bufnița Ma? Nu reușesc să o găsesc.
- Nu, dar de ce întrebi? S-a întâmplat ceva?
- Mid e foarte bolnav. A înghițit ceva, și abia mai poate să respire. Dar nu îl pot convinge să meargă la doctor. Îi e frică.
- Nu știi pe unde o fi Ma. Caut-o la noapte, o găsești sigur.

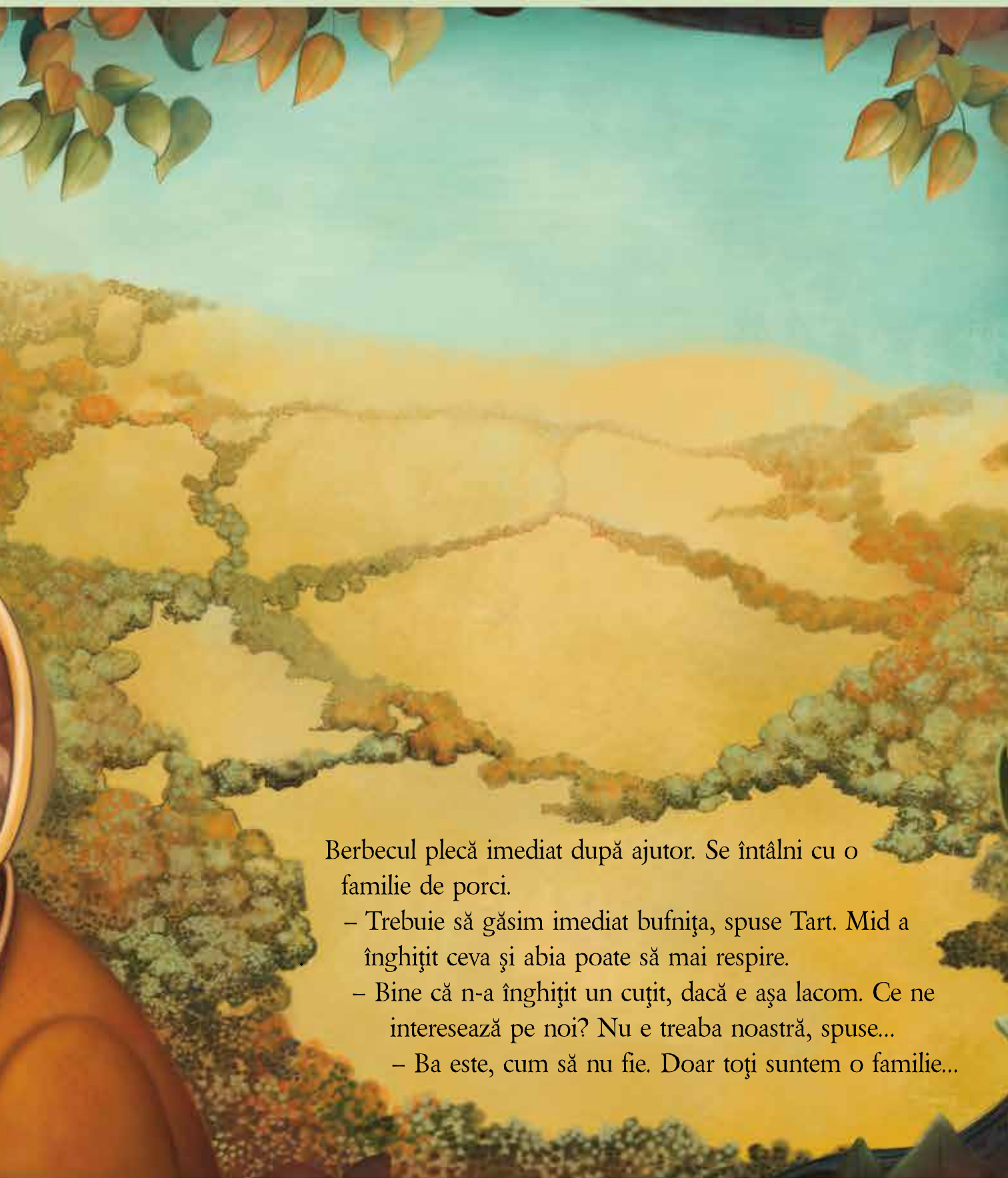
Dar nici noaptea rața nu a găsit-o pe bufniță. S-a gândit că poate era plecată la vreun animal bolnav. Din cauza durerilor, rățoiul Mid nu a putut dormi deloc. Mama lui încerca să îl liniștească:

- O să vezi, o voi mâine găsi pe bufniță și o să te ajute să te faci bine.
- Dar nu vreau să vină, nu vreau să vină niciun doctor aici, insistă rățoiul.
- Te porți ca un boboc, până și bobocii sunt mai curajoși decât tine.
- Râzi de mine dacă vrei, dar frica tot nu o să mă părăsească.
- Ba o să te părăsească, dacă te lupți cu ea. Fii curajos, o să fie bine.

Dimineața, rața a plecat din nou în căutarea bufniței. Pe drum, s-a întâlnit cu familia berbecului Tart.

- Ajutor, ajutor, strigă Tooya.
- Ce e, de ce ești speriată?, întrebă Tart.
- Cum să nu fiu? Mid, mâncând în grabă, cum mănâncă de obicei, a înghițit ceva care i-a rămas în gât. Abia mai respiră.
- Vai, asta e grav, trebuie să dăm cât mai repede de bufnița Ma.

Berbecul plecă imediat după ajutor. Se întâlni cu o familie de porci.

- Trebuie să găsim imediat bufnița, spuse Tart. Mid a înghițit ceva și abia poate să mai respire.
- Bine că n-a înghițit un cuțit, dacă e așa lacom. Ce ne interesează pe noi? Nu e treaba noastră, spuse...
- Ba este, cum să nu fie. Doar toți suntem o familie...

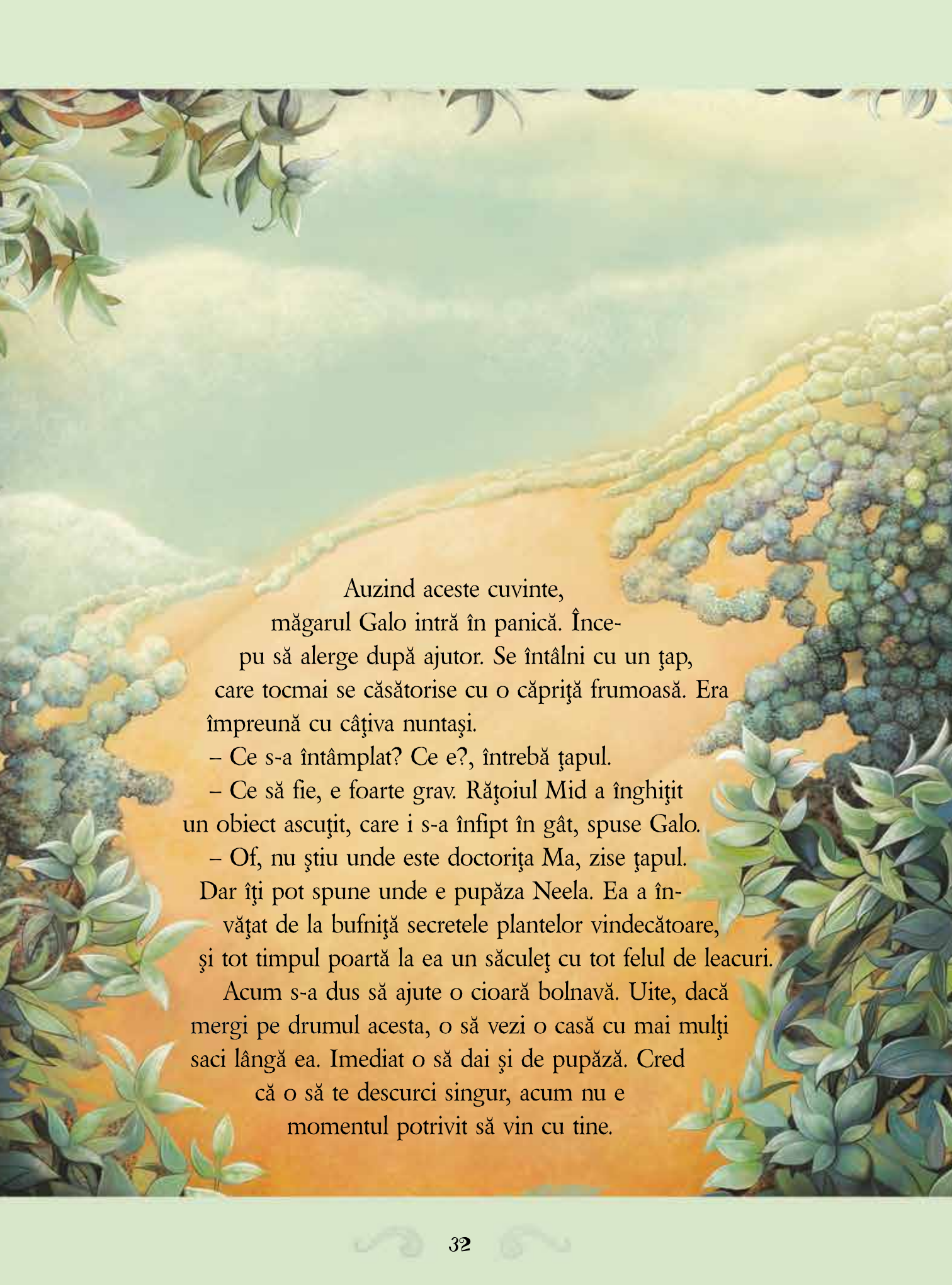
Totuși, purcelușul fu impresionat de cele auzite.

Părinții săi îl lăsară să o caute pe bufniță.

– Vino cu mine, îi spuse măgarului Galo, pe care îl văzu odihnindu-se la umbra unui copac. Trebuie să-l ajutăm pe rățoiul Mid, e bolnav.

– Trebuie? Cine spune că trebuie? Nu trebuie să ajut pe nimeni. Mai bine stau să mă odihnesc.

– E ceva grav. Îl doare gâtul de parcă ar fi înghițit un băț, spuse purcelușul, încercând să îl impresioneze. Abia mai respiră.

Auzind aceste cuvinte,
măgarul Galo intră în panică. Înce-
pu să alerge după ajutor. Se întâlni cu un țăp,
care tocmai se căsătorise cu o căpriță frumoasă. Era
împreună cu câțiva nuntași.

– Ce s-a întâmplat? Ce e?, întrebă țăpul.

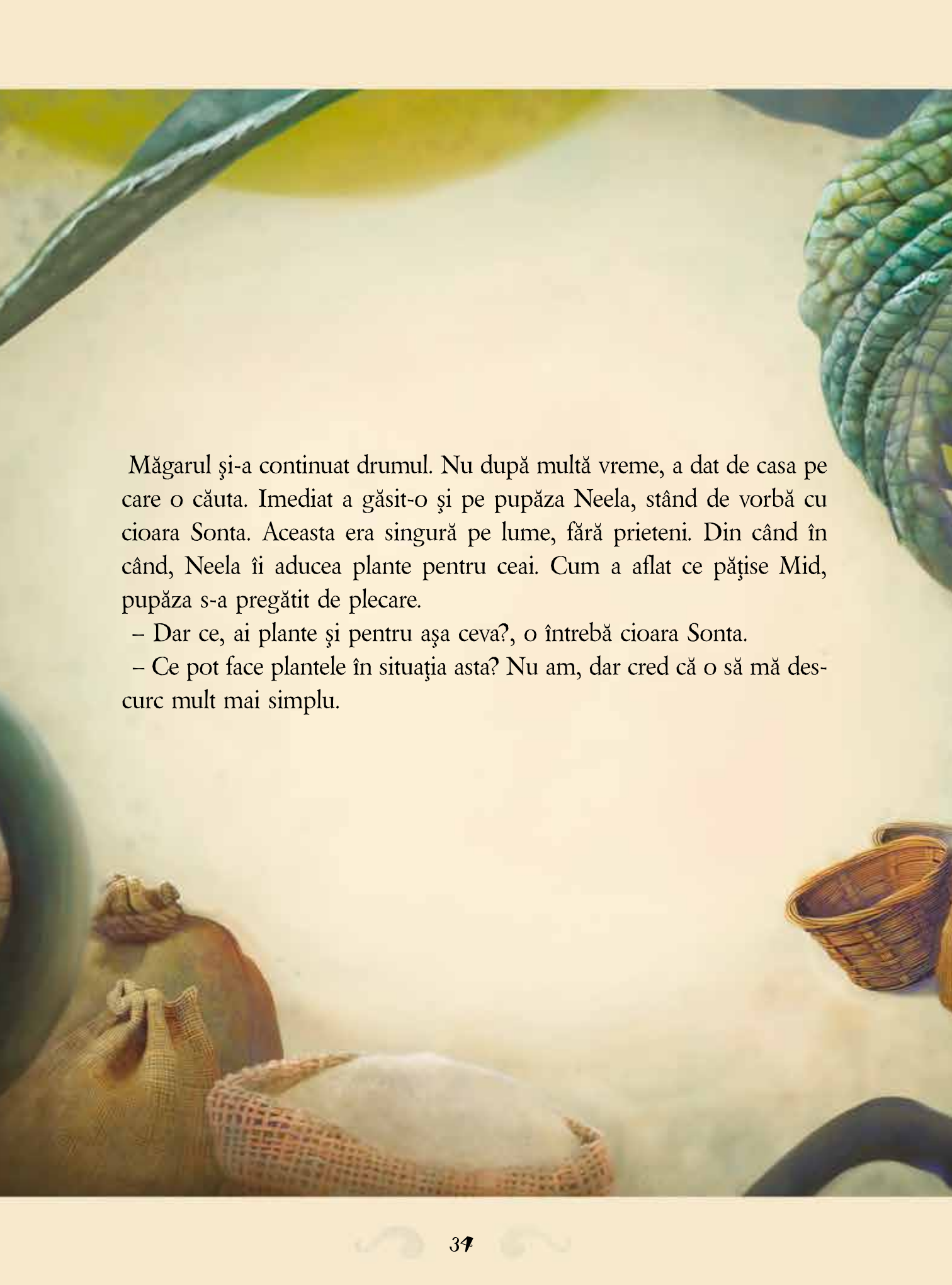
– Ce să fie, e foarte grav. Rățoiul Mid a înghițit
un obiect ascuțit, care i s-a înfipt în gât, spuse Galo.

– Of, nu știu unde este doctorița Ma, zise țăpul.

Dar îți pot spune unde e pupăza Neela. Ea a în-
vățat de la bufniță secretele plantelor vindecătoare,
și tot timpul poartă la ea un săculeț cu tot felul de leacuri.

Acum s-a dus să ajute o cioară bolnavă. Uite, dacă
mergi pe drumul acesta, o să vezi o casă cu mai mulți
saci lângă ea. Imediat o să dai și de pupăză. Cred
că o să te descurci singur, acum nu e
momentul potrivit să vin cu tine.

Măgarul și-a continuat drumul. Nu după multă vreme, a dat de casa pe care o căuta. Imediat a găsit-o și pe pupăza Neela, stând de vorbă cu cioara Sonta. Aceasta era singură pe lume, fără prieteni. Din când în când, Neela îi aducea plante pentru ceai. Cum a aflat ce pășise Mid, pupăza s-a pregătit de plecare.

– Dar ce, ai plante și pentru așa ceva?, o întrebă cioara Sonta.

– Ce pot face plantele în situația asta? Nu am, dar cred că o să mă descurc mult mai simplu.

– Oricum, eu îți mulțumesc pentru tot, zise cioara, care se sprijinea de o mătură veche, pentru că o durea spatele. Când poți, să mai treci pe la mine, să îmi dai vești bune despre sănătatea lui Mid.

Pupăza Neela începu să zboare repede spre bolnav. Când a văzut-o, rățoiul cel lacom i-a spus:

– Te rog, ajută-mă. Fă-mi ce știi, oricât de tare mă va dura, numai ajută-mă. Nu mai pot de durere.

– Ascultă-l, ajută-l, fie-ți milă de el, a zis și mama lui. Până de curând spunea că nu vrea să îl vadă niciun doctor, dar acum nu mai poate suporta durerile. Fă ce știi, numai ajută-l să scuipe ce a înghițit.

– Sper să pot. Trebuie numai să tragă aer în piept, cu putere, de câteva ori.

– Atât? Doar atât? Dacă e atât de simplu, gata. Uite, uite cum respir, spuse Mid, cu o voce tremurândă.

Când bolnavul trase aer în piept a doua oară, pupăza se duse în spatele lui și îl strânse în brațe cu putere. Rățoiul expiră aerul cu zgomot. Și, odată cu aerul, reuși să scuipe și ce avea în gât. Era un spin.

– Un spin? Cum ai putut mânca un spin?, îl întrebă pupăza.

– Îți spun eu, interveni Tooya, mănâncă foarte mult, cu lăcomie, și uneori nici nu e atent la ce mănâncă. Odată a mâncat și ciuperci otrăvitoare, era să moară. Bine că atunci l-a ajutat bufnița Ma la timp.

– Normal că am mâncat ciupercile, era seară, mi-era foame și nu vedeam bine, spuse Mid, dezvinovățindu-se.

– Ba nu e normal, trebuie să fii atent la ce mănânci, spuse pupăza.

– Da, acum m-am învățat minte, nu o să mai repet greșeala, spuse rățoiul, hotărât să se schimbe. O să mănânc doar ce trebuie...

În dimineața următoare, mama lui Mid, care plecase la plimbare însoțită de sora ei, se întâlnește cu găina Osa, care le întrebă îngrijorată:

– Ce face bolnavul, cum se mai simte? Ați găsit-o pe Ma?

– Nu, dar a venit pupăza Neela, și a reușit să îl ajute. Înghițise un spin, dar acum e bine.

– Of, doar i-am spus și eu, de atâtea ori, să fie mai atent la ce mănâncă. Prea e lacom, zise găina Osa.

– Draga mea, cred că de data asta s-a învățat minte. A spus că, gata, se va schimba, îi luă apărarea Tooya.

După o vreme, pupăza s-a întâlnit cu cioara la marginea unui lan de porumb.

– Ce mai face Mid?, a întrebat cioara.

– Acum e bine. Înghițise un spin, dar a reușit să îl scoată afară. L-am ajutat la timp. Problema lui e lăcomia. Până acum nu voia să se lupte cu această slăbiciune a lui. Nici când a mâncat ciuperci otrăvitoare nu a părut prea speriat.

– Asta nu e bine deloc.

– Cred că, asemenea lui, mulți dintre noi suntem lacomi, și mâncăm ce nu trebuie sau mai mult decât trebuie, zise Neela. În ultima vreme doctorița bufniță se plânge deseori că din ce în ce mai multe animale s-au îmbolnăvit, pentru că mănâncă mai mult decât trebuie, și ce nu trebuie. Lăcomia e cam mare.

– Are dreptate Ma. Nu-i așa?...

– Cam are. Mai există și altă problemă. Din păcate, multe animale nu sunt atente la ce mănâncă puii lor. Pentru că nu e important doar să mănânci cât trebuie, ci și ce trebuie.

– Sper că spinul i-a fost profesor bun lui Mid, cred că se va schimba.

– Și eu sper asta. Acum trebuie să plec mai departe, iartă-mă, încheie pupăza discuția, salutând-o pe bătrâna cioară.

Speranțele lor nu au fost deșarte. Rățoiul Mid a știut să învețe ce trebuia din întâmplarea cu spinul. De atunci, nu s-a mai lăsat biruit de lăcomie. A reușit să se schimbe...

Sunny, prietenul dulciurilor

 Într-o zi, când regele pădurii, leul Lino, avea o discuție importantă cu sfetnicii săi, rățoiul Mid îi aduse o scrisoare. Leul îi ceru lupului Dhart să îi spună despre ce este vorba în ea.

— De la cine este scrisoarea?

— De la elefantul Ratar... E o invitație la petrecerea pe care o organizează pentru fiul său, Sunny, răspunse acesta.

— Dar petrecerea trebuia să fie peste patru ani, când va deveni adult. În fine, e problema lor, e cheltuiala lor.

— Și au invitat toate animalele.

— Spune-le că o să îi onorez cu prezența mea... Veniți și voi, nu?, își întrebă sfetnicii.

— Dacă e poruncă, venim, cum să nu, spuse lupul Dhart, glumind.

Toată pădurea fremăta de emoție. Se știa că elefanții organizau cele mai frumoase petreceri.

La aniversare, primii au venit, ca de obicei, struții. Ei nu ratau nicio petrecere. Toată lumea știa că veneau doar ca să mănânce și să bea, nu pentru că ar fi ținut în mod deosebit la sărbătorit.

Apoi a venit greierele Ton, vestitul povestitor, care nu scăpa nicio ocazie să spună cele mai frumoase fabule și povești pe care le știa. A venit împreună cu girafa Wony, care prin vioara ei întreținea atmosfera la petreceri. Wony învățase să cânte la vioară de la greiere, dar, pentru că acesta nu mai exersa suficient, girafa îl întrecea în măiestrie. De aceea era și mai apreciată de public.

După ei, a sosit rățoiul Mid, și asta nu doar pentru că fusese primul care aflase de petrecere, ci și pentru că era apropiat de familia elefanților.

Mare larmă s-a făcut atunci când s-a apropiat marea familie a broaștelor. Cu greu au reușit broscuțele să își convingă puii să fie mai puțin zgomotoși.

Încet, încet, mesele s-au umplut. Veniseră aproape toate animalele.

Mâncare era din belșug. Papagalilor le-a plăcut în mod deosebit sucul pe care îl pregătise elefantul Ratar. Era făcut din mai multe feluri de fructe și avea un gust deosebit. Și, mai ales, era foarte bun pentru sănătate. Animalele care se simțeau slăbite știau că, după un pahar din acest suc, începeau să își revină.

— Totdeauna mi-a plăcut sucul pe care îl face Ratar, a spus măgarul Galo. Dar acum a făcut cel mai bun suc din lume. Și dulce, și sănătos.

— Parcă ai mușca din pahar când bei, spuse regele leu. Bea mai încet, că lăcomia nu e bună. Oricum, sucul pe care îl face Ratar e foarte bun. O să îi spun să îmi mai aducă și mie câteva sticle.

Singurii care nu fuseseră invitați la petrecere erau, bineînțeles peștii. Ei nu puteau să ia parte decât la petrecerile care se făceau în apă. Lor nu le rămânea decât să își imagineze cum s-ar fi simțit dacă ar fi putut participa la un astfel de eveniment important.

Timpul trecea repede. Muzica era plăcută și atmosfera era destinsă. Nimic nu părea să prevestească finalul acestei petreceri. Când s-a lăsat seara, invitații s-au retras la casele lor.

A doua zi, puiul de elefant Sunny l-a trimis pe iepurașul Arfie să o cheme din nou pe girafa Wony, ca să mai cânte ceva în timp ce el avea să mănânce dulciurile primite cadou de la invitați.

Girafa a venit și a început să cânte. Două căprioare, care treceau pe acolo, au auzit-o cântând și au venit înăuntru. Ele pregătiseră bunătățile servite la petrecere. Toată lumea le lăudase priceperea în seara precedentă. Căprioarele erau renumite pentru faptul că nu găteau cu nimic care ar fi putut să facă rău sănătății. Alegeau cu grijă tot ce puneau în mâncare. „Degeaba e mâncarea gustoasă, dacă nu e și sănătoasă”, spuneau ele.

Iepurașul Arfie servea la masă, ajutat de șoricica Falpey. Aceasta se gândea că poate Sunny îi va da ceva de mâncare pentru familia ei, că rămăsese destulă.

Of, dar povestea pare frumoasă... Am tot amânat să vă spun care era principala problemă a familiei elefantului Ratar. Ar fi trebuit să încep povestea cu asta. Sunny avea o slăbiciune care devenise un fel de... boală. În ultima vreme, nu voia să mănânce decât dulciuri. Degeaba venise doctorița bufniță Ma în casa lor, sfaturile ei nu erau ascultate:

— Înțelege, până la urmă o să te îmbolnăvești, îi spunea ea lui Sunny. Organismul tău nu va rezista la o astfel de hrană. O să cedeze. Vrei să te îmbolnăvești?

— Nu vezi cât de mare și de puternic sunt? Cum să mă îmbolnăvească pe mine niște dulciuri? Mănânc ce vreau, fac ce vreau. Nu e treaba ta ce fac, ce mănânc sau ce beau eu.

Tatăl lui nu intervenea aproape niciodată. Credea că, până la urmă, Sunny se va sătura de dulciuri și va reveni la hrana obișnuită, care era și mai sănătoasă, și mai ușor de procurat. Mama lui Sunny era însă din ce în ce mai îngrijorată:

— Trebuie să facem ceva pentru puiul nostru, nu vezi cât s-a îngrășat? Sigur sănătatea lui e în primejdie.

— Potolește-te, lasă-l în pace, îi răspundea Ratar. Ce ai vrea, să stăm toată ziua cu gura pe el? Asta vrei, să îl certăm în fiecare zi?

Zilele treceau și mama lui Sunny era din ce în ce mai supărată. Se tot gândea cum să își convingă puiul să renunțe la dulciuri.

— Știu ce să facem, îi spuse într-o zi lui Ratar. De ce să așteptăm patru ani, ca să facem petrecerea pentru Sunny? O putem face acum. Chemăm toate animalele și pornim o discuție despre dulciuri. Și ele or să fie de partea noastră.

— O discuție? Mă faci să râd. Când cineva suferă de o boală, o simplă

discuție nu poate avea cine știe ce rezultate.

— Eu cred că ar fi bine să încercăm. Doar majoritatea animalelor ne vor ține partea.

— Bine, să încercăm, oricum ele se vor bucura să vină la petrecere. Ai putea să rogi căprioarele să te ajute la gătit, doar și tu le-ai ajutat la aniversarea cerbului Gan. Eu o să vorbesc cu iepurașul Arfie și cu alți iepuri, să servească la masă. O să îi trimit regelui leu o invitație specială.

— Bună idee. Oricum, să nu spui nimănui nimic despre discuția legată de dulciuri.

— Nu spun nimic, stai liniștită. E cel mai simplu să păstrăm secretul între noi. Dacă puiul nostru ar afla ceva înainte de petrecere, s-ar alege praful de planurile noastre, încheie discuția Ratar.

Dar poate că ar fi fost mai bine dacă ar fi vorbit și cu alte animale despre intențiile lor. Pentru că, în afară de bufnița Ma și de pupăza Neela, care voiau să îl scape pe puiul de elefant de noile sale obiceiuri gastronomice, toți ceilalți musafiri i-au adus sărbătoritului cam aceleași cadouri... I-au adus tot felul de dulciuri.

Atunci, ca nu cumva invitații să se simtă stânjeniți pentru că aduseseră cadouri nepotrivite, părinții lui Sunny au decis să amâne discuția despre dulciuri cu alt prilej. Nu se gândeau că sănătatea puiului lor atârna de un fir de ață.

În dimineața de după petrecere, după plecarea ultimilor invitați, părinții lui Sunny s-au dus la râu, să facă o baie. După ce s-a sculat, Sunny l-a rugat pe iepurașul Arfie să o cheme pe girafa Wony să își continue concertul și s-a apucat de mâncat. Dacă mama lui ar fi știut că va face așa ceva, ar fi aruncat toate dulciurile, chiar dacă erau primite cadou.

— Acum vreau să știu cum e prăjitura adusă de rățoiul Mid, îi spunea puiul de elefant girafei, fără să aștepte vreun răspuns. Parcă cea de la tine era mai bună. Dar oare barza Dae mi-a adus ceva bun? Trebuie să mănânc și ce mi-a adus ea. De fapt, trebuie să fac un efort și să mănânc toate dulciurile, să nu se strice.

După ce termina o prăjitură, Sunny trecea la următoarea. Dar nu a apucat să le mănânce pe toate. A început să îl doară tare burta. Pentru prima dată în viața lui îl durea burta. Masa era plină de alte dulciuri, însă puiul de elefant nu mai putea să mănânce nimic.

— Ia totul de aici, aruncă tot ce a mai rămas, eu nu mai pot, îi spuse iepurașului Arfie. O să mă duc să stau în pat.

— Pot să iau și eu o felie de tort?

— Poți, ia ce vrei. Chiar, cheamă celelalte animale și spune-le să ia fiecare ce vrea. Numai să nu se supere pe mine. Eu am încercat să mănânc cât mai multe cadouri, dar acum nu mai pot nimic.

Arfie a chemat celelalte animale, dar foarte puține au venit pentru dulciuri. Cele mai multe au venit să îl vadă pe Sunny. Dar acesta se simțea prea rău ca să primească pe cineva în camera lui. Părinții lui erau îngrijorați. Nici sucul făcut de Ratar nu a ajutat prea mult. Bufnița Ma s-a dus în pădure, să caute câteva plante care să îl ajute pe bolnav. Dar nici leacurile ei nu au fost de mare ajutor. Puiul de elefant a rămas în pat zile întregi. Nu putea să mănânce decât fructe. La început, prefera să stea flămând decât să facă acest lucru. Dar, în timp, foamea l-a învins. Numai că cea mai importantă pasiune a lui, cea de a mânca dulciuri, fusese înlocuită de tristețe. Sunny nu mai voia să mai vorbească cu nimeni. Stătea în pat și își amintea cu nostalgie de vremea când mânca prăjituri până se sătura.

— Dacă o să moară? Dacă o să moară?, întreba barza Dae cu îngrijorare.

— Stai liniștită, e un animal puternic, spunea bufnița Ma.

Și așa a fost. După o lungă perioadă în care a renunțat total la dulciuri, mâncând hrană obișnuită, Sunny și-a revenit și a ieșit în fața casei. Bucuria părinților săi era greu de descris în cuvinte. Imediat, iepurașul Arfie a plecat să îi anunțe pe cei mai buni prieteni vestea vindecării bolnavului. Aceștia s-au repezit să îl vadă. Veselia lor era mare. Toți se bucurau. Broscuțele făceau tumbe de bucurie.

— Am fost un prost că nu mi-am ascultat părinții. Acum îmi pare foarte rău că nu i-am ascultat, le spuse Sunny prietenilor săi. M-am gândit că nu are ce să mi se întâmple dacă mănânc numai dulciuri.

— De multe ori ți-am atras atenția că nu e bine ce faci, îi spuse barza Dae. Și nu doar eu, ți-au spus și alții același lucru, dar nu i-ai ascultat. Bine că te-ai vindecat, că am stat ca pe ace până acum.

— Aș putea să dau și eu vina pe voi, prietenii mei, și să spun că, dacă mi-ați fi adus alte cadouri de ziua mea, poate nu aș fi ajuns atât de bolnav. Dar nu cred că reproșurile ajută la ceva. Ce a fost, a fost. De acum o să fie altfel.

— O să renunți de tot la dulciuri? Nu o să mai mănânci deloc?, îl întrebă broasca Tola.

— Bufnița mi-a spus că pot să mănânc, din când în când, dar foarte rar, o felie de tort sau de prăjitură. Sau chiar și puțină înghețată. Dar, oricât ar fi de cald, nu am voie decât puțină înghețată.

— Crezi că o să rezisti?, întrebă barza.

— Dacă m-ar fi obligat cineva, nu știu dacă aş fi putut rezista, dar, după ce am trecut prin ce am trecut, am luat singur hotărârea de a o asculta pe doctorița bufniță. Doar știți că eu, dacă spun ceva, mă țin de cuvânt. Mai ales că pot să găsesc o mulțime de bunătăți, naturale și dulci, din care pot mânca în fiecare zi, după cum m-a sfătuit chiar bufnița. E pădurea plină de plante și de fructe care nu sunt doar foarte gustoase, ci și foarte sănătoase.

— Ar fi foarte bine să rămâi la fel de hotărât, spuse girafa Wony. Să știi că, dacă o să faci asta, o să ajuți prin exemplul tău și alți pui de animale. Așa cum exemplele rele îi molipsesc și pe alții, ca o boală, așa și exemplele bune îi conving și pe alții, fără prea multe vorbe.

Sunny a reușit să se țină de cuvânt. Nu i-a fost ușor, mai ales la început. Când mergea prin pădure și vedea pe cineva mâncând dulciuri, voia să mănânce și el. Dar, cum își aducea aminte de zilele petrecute pe patul de boală, uita de înghețată sau de alte dulciuri. În timp, i-a fost din ce în ce mai ușor să reziste tentației de a mânca ceea ce face rău sănătății.

Foarte mult l-a ajutat faptul că deseori unul din părinții săi îi spunea povești despre ce e bine și ce nu e bine să facem în viață. Erau povești născocite special pentru el. Și unele dintre ele erau tocmai despre mâncarea sănătoasă și cea nesănătoasă.

Anii au trecut și Sunny s-a făcut mare. Ajunsese renumit pentru înțelepciunea și pentru cumpătarea sa. Alte animale, când vedeau că nu se înțeleg cu puii lor, care voiau să mănânce prea multe prăjituri, îl chemau pe Sunny, care le povestea despre petrecerea cu bucluc.

— Mâncarea nesănătoasă duce la o viață plină de boli. Mâncați sănătos și veți trăi sănătos. Da, mâncați sănătos, trăiți sănătos!, le spunea elefantul. Iar cuvintele sale au rămas proverbiale în toată pădurea.

Șfatul animalelor

Viața în pădure era destul de liniștită. Rareori apăreau vești despre întâmplări ciudate. Când auzea o astfel de știre, regele leu Lino îl chema la el pe elefantul Ratar, care era renumit pentru memoria lui, și îl întreba:

— Tu ai mai auzit până acum așa ceva?

De fiecare dată, elefantul Ratar îi dădea același răspuns:

— Da, am mai auzit. Nu e nimic neobișnuit, asta s-a mai întâmplat și acum nu știu câți ani.

Ratar avea dreptate. Chiar dacă uneori nu își aducea aminte exact câți ani trecuseră de la întâmplarea despre care vorbea, totuși detaliile și le amintea cu precizie.

Unele dintre știrile din pădure erau legate de boacănele pe care le făceau puii diferitelor animale. Iepurii, măgarii și lupii apăreau cel mai des pe lista vinovaților. Dar elefantul le lua, aproape de fiecare dată, apărarea:

— Oare noi eram mai cuminți?! Viața merge înainte, dar totul rămâne la fel.

Uneori, regele leu îl contrazicea, arătându-i că totuși ceva se schimba. Dar elefantul Ratar spunea:

— Nu trebuie să fie certați prea des puii care greșesc. Dacă vor fi certați tot timpul de părinții lor, oare vor fi mai cuminți?

— Poate că da, spunea regele leu.

— Uneori e nevoie și de asprime. Dar, de cele mai multe ori, asprimea are mai puține rezultate decât blândețea. Totul e să nu profite puii de ea, că altfel trebuie schimbată strategia cu una mai puțin blândă.

Discuțiile acestea se repetau, indiferent ce pui de animal făcea o nouă boacănă. Totuși, într-o zi, ceva s-a schimbat. Unii pui de animale au venit cu ceva nou, cu ceva ce nu se mai pomenise niciodată în pădure: ei nu mai voiau să mănânce decât dulciuri. Oricât se străduiau părinții lor să îi convingă că nu e bine ce fac, puii se încăpățâneau să refuze mâncarea obișnuită.

După ce a auzit acest lucru, leul Lino a trimis, ca de obicei, după elefantul Ratar. Voia să afle când se mai întâmplase așa ceva în istoria pădurii.

— Din câte știu eu, așa ceva nu s-a mai întâmplat niciodată, spuse Ratar, după ce regele îi prezentase situația. Puiul meu Sunny a avut o problemă când era mai mic, și a mâncat dulciuri până s-a îmbolnăvit. El nu voia să mănânce decât dulciuri. Dar nu am mai auzit să fi fost vreodată și alții în aceeași situație. E prima oară când aud așa ceva.

— Se poate totuși să se mai fi întâmplat, dar tu să fi uitat așa ceva?, îl întreabă leul Lino, mirat. Nu te supăra că îți spun, dar poate că vârsta își spune cuvântul. Poate că nu mai ții minte, poate că ai uitat.

— Nu, nu, sigur nu. O astfel de întâmplare nu se poate uita. Rămâne în istoria pădurii și se transmite din generație în generație. Tocmai pentru că e o problemă foarte gravă, ca și cum ne-ar ataca cine știe ce animale periculoase.

— Ai dreptate, nu m-am gândit. Dacă puii de animale vor mânca doar dulciuri, în timp se vor îmbolnăvi. Și asta înseamnă că vor muri mai repede decât e normal. Asta înseamnă că întreaga pădure e în pericol, își dădu seama regele leu.

În timp ce stăteau de vorbă, apărură măgarii. Măgarul Galo răgea atât de tare, că nu se înțelegea ce vrea să spună. Măgărița lui, Eya, nu putea vorbi, pentru că nu se putea opri din plâns. În cele din urmă, leul Lino strigă la ei:

— Potoliți-vă odată! Spuneți-mi de ce ați venit aici?

— Pentru că mânzul nostru e bolnav, zace de câteva zile. Nu mai vrea să mănânce nimic, decât dulciuri. Noi i-am spus că a mâncat prea multe în ultima vreme și de aceea câteva zile nu îl mai lăsăm să facă acest lucru, spuse măgarul.

— Da, îl întrerupse măgărița Eya. Eu am avut ideea să îi interzicem, măcar pentru un timp, să mai mănânce dulciuri, că își strică dinții. Dar nu mă gândeam că el nu va mai mânca nimic altceva. Spune că nimic nu îi mai place, nimic nu mai vrea, decât dulciuri. Noi am ajuns să îl pedepsim pentru că dimineața mânca dulciuri, la prânz, dulciuri, și seara voia tot dulciuri. Dar nu știm ce să facem pentru el, ca să mai lase dulciurile.

— Doctorița bufniță ce v-a spus?, întreabă elefantul Ratar.

— Ce să ne spună, nu știe nici ea ce să ne spună. Mi-a spus doar că asta e o problemă serioasă, care nu trebuie trecută cu vederea.

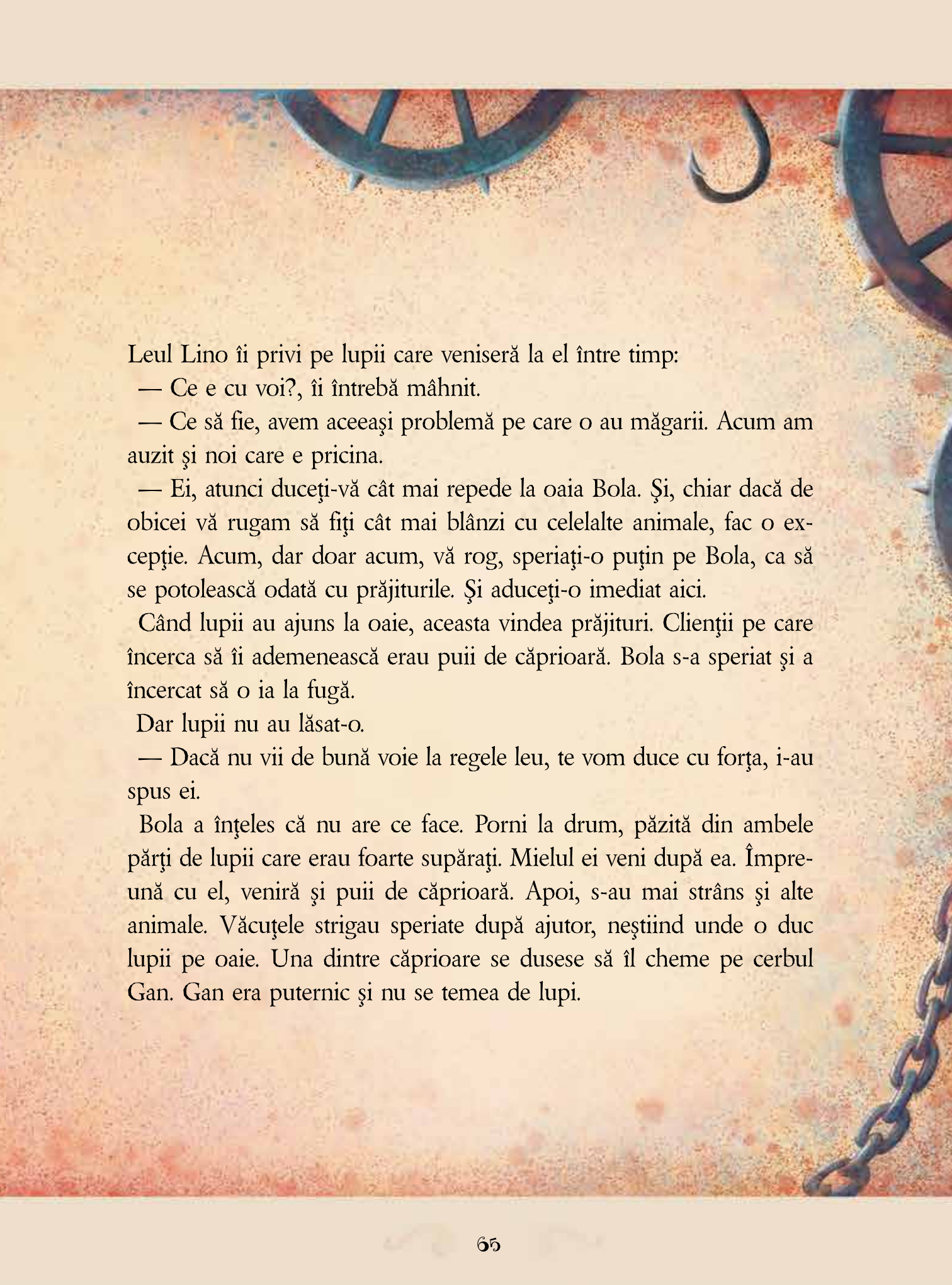
Chiar atunci apăru bufnița Ma.

— Ai venit la timp, spuse regele leu. Ce facem cu mânzul lui Galo, ce facem cu puii celorlalte animale?

— Mi-a luat destul timp ca să îmi dau seama cum a apărut această problemă. Acum știu, oaia Bola e de vină. De câteva zile vine în pădure cu un coșuleț și le împarte puilor, pe ascuns, prăjituri făcute de ea. La început, nu mi-am dat seama de ce o face, dar acum cred că știu. Deja puii sunt dependenți de prăjiturile ei. De ieri a început să le vândă. Chiar dacă pune un preț mic, câștigul ei e mare. Pentru că și cererea e mare. Are deja mulți clienți.

Leul Lino îi privi pe lupii care veniseră la el între timp:

— Ce e cu voi?, îi întrebă mâhnit.

— Ce să fie, avem aceeași problemă pe care o au măgarii. Acum am auzit și noi care e pricina.

— Ei, atunci duceți-vă cât mai repede la oaia Bola. Și, chiar dacă de obicei vă rugam să fiți cât mai blânzi cu celelalte animale, fac o excepție. Acum, dar doar acum, vă rog, speriați-o puțin pe Bola, ca să se potolească odată cu prăjiturile. Și aduceți-o imediat aici.

Când lupii au ajuns la oaie, aceasta vindea prăjituri. Clienții pe care încerca să îi ademenească erau puii de căprioară. Bola s-a speriat și a încercat să o ia la fugă.

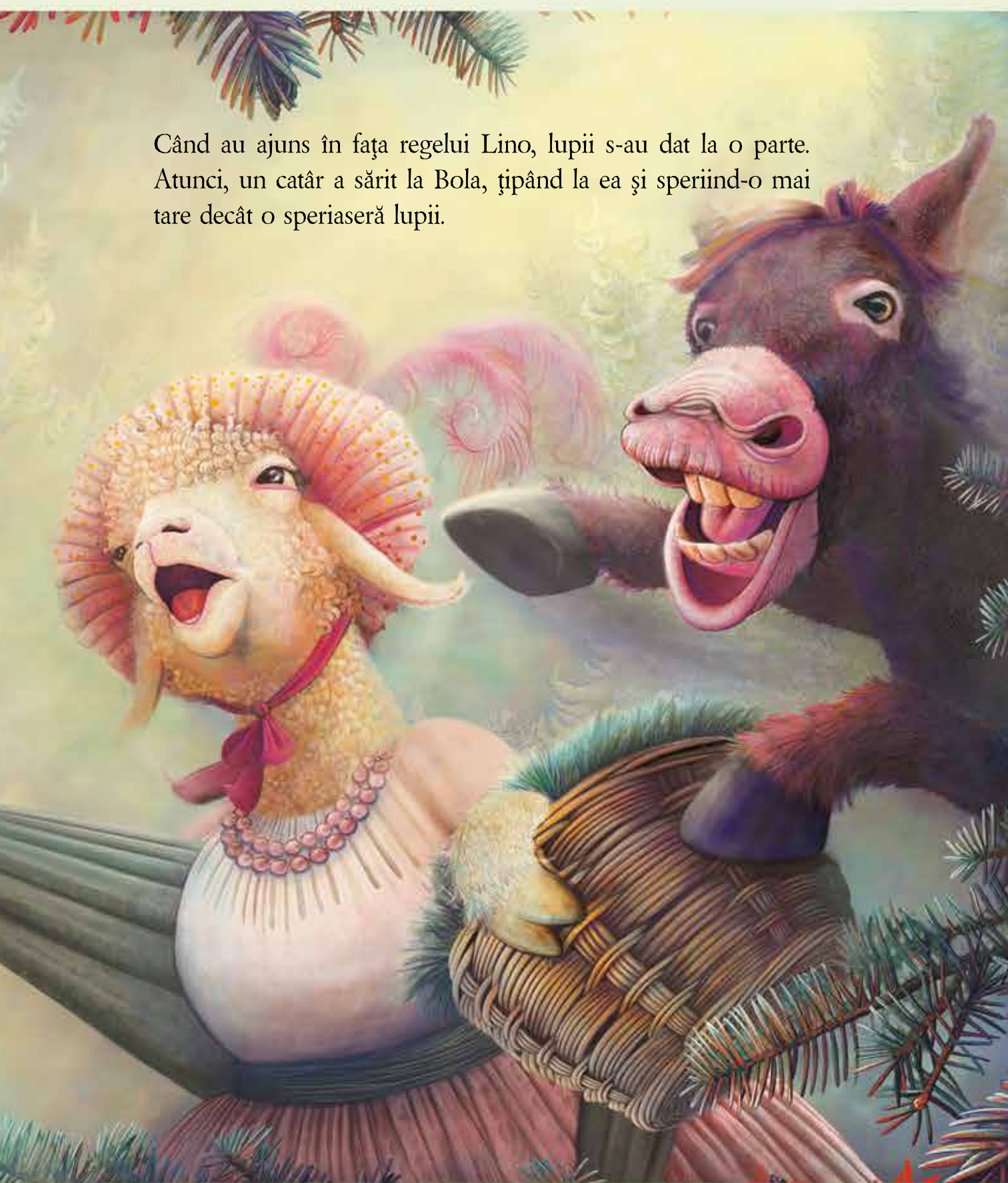
Dar lupii nu au lăsat-o.

— Dacă nu vii de bună voie la regele leu, te vom duce cu forța, i-au spus ei.

Bola a înțeles că nu are ce face. Porni la drum, păzită din ambele părți de lupii care erau foarte supărați. Mielul ei veni după ea. Împreună cu el, veniră și puii de căprioară. Apoi, s-au mai strâns și alte animale. Văcuțele strigau speriate după ajutor, neștiind unde o duc lupii pe oaie. Una dintre căprioare se dusesese să îl cheme pe cerbul Gan. Gan era puternic și nu se temea de lupi.

Când au ajuns în fața regelui Lino, lupii s-au dat la o parte. Atunci, un catâr a sărit la Bola, ținând la ea și speriiind-o mai tare decât o speriaseră lupii.

— Tu nu te gândești decât la tine și la banii tăi? De ce nu te gândești cât rău le faci celor mici?, întrebă el.

— Cum vă permiteți să vă purtați așa cu mine? Și chiar în fața regelui? Obraznicilor! N-aveți pic de politețe.

— Tu vorbești de politețe? Tu, care cu politețea ta le faci rău puilor noștri? Catârul are dreptate să se poarte așa, spuse măgarul Galo.

— Potoliți-vă!, spuse leul Lino. V-am lăsat destul să vă certați. Ați uitat că sunteți în fața regelui vostru?

Oaia Bola, crezând că regele îi ia apărarea, ieși la atac:

— Eu nu am făcut altceva decât să pregătesc niște prăjituri. Și mi-au ieșit atât de bune, că m-am gândit să dau și altor pui de animale. Până la urmă, m-am gândit că nu e nimic rău să și vând câteva. Că doar nu fur, ci muncesc din greu să le pregătesc.

— Da, muncești din greu să faci rău celorlalte animale, se auzi vocea leului Lino.

Era o voce puternică și tristă, în același timp. Niciodată animalele nu îl mai auziseră vorbind așa.

— Noi, aici, în pădure, suntem o mare familie, spuse leul. Trebuie să trăim fiecare pentru familia sa, dar și pentru toți ceilalți. Dacă încercăm să vedem doar binele și câștigul nostru, greșim. Ia gândește-te, dacă măgarii ar pune niște pământ în apă și ar ieși o băutură atât de bună, încât mieii tăi ar renunța să mai bea apă, tu te-ai bucura?

— Nu, spuse oia Bola, fără să stea pe gânduri. Pentru că pământul din apă i-ar îmbolnăvi, mai devreme sau mai târziu. Mieii mei trebuie să bea doar apă, nu i-aș lăsa să bea din băutura otrăvitoare făcută de măgari.

— Bine, continuă regele, dar nu îți dai seama că e același lucru? Tu de ce vrei să îi îmbolnăvești pe puii celorlalte animale? Doar ca să te îmbogățești? Mi-a spus elefantul Ratar că așa ceva nu s-a mai auzit în pădurea asta niciodată. De acum înainte nu mai ai voie să dai altor pui de animale nicio prăjitură.

— Dacă nu ți-e milă, dă-le mieilor tăi, să vezi ce bine o să le fie, spuse măgărița Eya, care încă nu se potolise din plâns.

— Liniște, vorbești doar când vă dau eu voie, spuse leul.

— Dar ce e de făcut?, nu se lăsă Eya. Cum îi vindecăm pe puii noștri? Cum îi ajutăm să își revină?

— Asta e o întrebare grea, spuse leul. Mâine dimineață trebuie convocat aici sfatul animalelor. Chemați toate animalele, și pe cele care nu trăiesc aici în pădure. Trebuie să găsim o soluție. Sigur trebuie să existe o soluție.

A doua zi, în pădure era mare larmă. Sfatul animalelor se adunase. Fureca Frella ceru voie să ia cuvântul.

— Vorbește, încuviință regele. Chiar dacă ești atât de mică, nu înseamnă că părerea ta nu are importanță. Dar vorbește cât de tare poți, ca să auzim și noi ce spui.

— Noi, furnicile, nu avem această problemă. Dar asta pentru că noi muncim mult mai mult decât alte animale. Avem grijă ca micile furnicuțe să mănânce doar ce trebuie. Ne este greu, nu ne este ușor, dar noi am înțeles că e foarte important să avem grijă de ele. Unele animale cred că sănătatea lor nu poate fi afectată de nimic. Dar nu este așa. Trebuie să avem grijă de sănătatea noastră.

— Eu sunt foarte atentă cu ce îmi hrănesc puii, interveni rândunica. Dar am auzit că păsările ai căror pui au apucat să guste din prăjiturile făcute de oaie sunt foarte supărate. Dacă nu găsim cât mai repede o soluție la această problemă, vom regreta cu toții.

Au mai vorbit câteva animale, care s-au plâns de problemele pe care le aveau cu puii lor, care nu mai voiau să mănânce decât dulciuri. Taurul ceru voie să vorbească:

— V-am tot auzit vorbind, și spuneți cam același lucru. Problema e serioasă, asta e clar. Dar important este să vedem cum o putem rezolva.

— Tu ce soluție vezi?, îl întrebă regele leu.
— Eu am ajuns la o concluzie, sper să nu fie greșită. Oricum, deși tuturor celor care au gustat din prăjiturile oii le-au plăcut, nu toți au reacționat la fel. Sunt aici destule animale ai căror pui au mâncat normal în ultimele zile, chiar dacă au cerut din ce în ce mai des dulciuri. E simplu, responsabilitatea e a părinților. Dacă aveți grijă la ce mănâncă puii voștri, vor fi sănătoși. Iar pe cei care au refuzat să mănânce altceva, cerând cu insistență doar dulciuri, ar fi bine să îi lăsați în pace. O să îi biruie până la urmă foamea și o să vă ceară de mâncare. Doar că trebuie să îi supravegheați cu mai multă atenție în perioada care urmează. E o perioadă de refacere, în care sunt mai sensibili.

— Taurul are dreptate, spuse cocoșul Hees. Problema e serioasă, dar bine că ne-am dat seama cu toți de ea la timp și i-am acordat atenția cuvenită.

Găinile îl priveau cu admirație. Toate animalele erau de acord cu el. Leul Lino își mângâia coama. Simțindu-se în centrul atenției, Hees continuă:

— Totuși, eu țin să vă mai spun ceva. E foarte important ce povești le spuneți puilor voștri. Până acum, le-ați spus doar povești din care învățau să fie cuminți și să nu facă rău altor animale. Eu cred că, din moment ce mâncarea a ajuns să ne facă probleme, ar trebui să născocească cineva și povești despre acest subiect. Este mult mai ușor să îi spui unui pui o poveste, din care el să înțeleagă ce trebuie, decât să îi impui să nu facă un anumit lucru.

Măgărița Eya ceru voie să își spună și ea părerea:

— Pe cât de supărată eram la începutul întâlnirii noastre, pe atât de bucurasă sunt acum. Ideea cocoșului Hees e grozavă. Trebuie să găsim pe cineva care să născocească povești legate de problemele de care se lovesc cei mici. Nu doar de cele legate de mâncare, ci de toate celelalte. Unele dintre problemele de astăzi au existat și mai înainte, dar asta nu înseamnă că acum trebuie să stăm liniștiți și să nu încercăm să îi ajutăm pe micuții noștri.

— Mi-a mai venit o idee, spuse Hees, să facem un concurs de povești. Pentru început, să fie povești despre ce trebuie să mâncăm. Apoi să facem alte concursuri, despre ce trebuie să bem, despre cât trebuie să ne odihnim.

Leul Lino spuse:

— Ideea e bună. Mai are cineva ceva de adăugat?

Rățoiul Mid intră și el în discuție:

— Pentru că tot sunt aici adunate atâtea animale cu puii lor, eu aș vrea... să le spun chiar acum tuturor povestea mea. Povestea rățoiului lacom. Cei mari o știu, cei mici poate nu.

— Spune-o, spune-o, cum să nu. Vino lângă mine, să te vadă și să te audă toți, îi spuse regele.

Rățoiul Mid începu să povestească. Toți îl ascultau în liniște. Povestea avu un final fericit, așa că uitară cu toții de tensiunea de la începutul întâlnirii.

Oaia Bola ceru totuși voie să aibă ultimul cuvânt:

— Știu că de acum nu mai am voie să vând prăjituri, este porunca regelui leu și nu am de gând să o calc. Și asta nu doar pentru că mi-ar fi frică de o altă pedeapsă, ci pentru că mi-am dat seama că am greșit față de voi și mai ales față de puii voștri. Vă rog să mă iertați că am fost atât de egoistă. Am greșit, îmi pare foarte rău pentru ce am făcut.

Animalele simțeau că Bola era sinceră. În ochii lor se putea citi iertarea. Oaia Bola continuă:

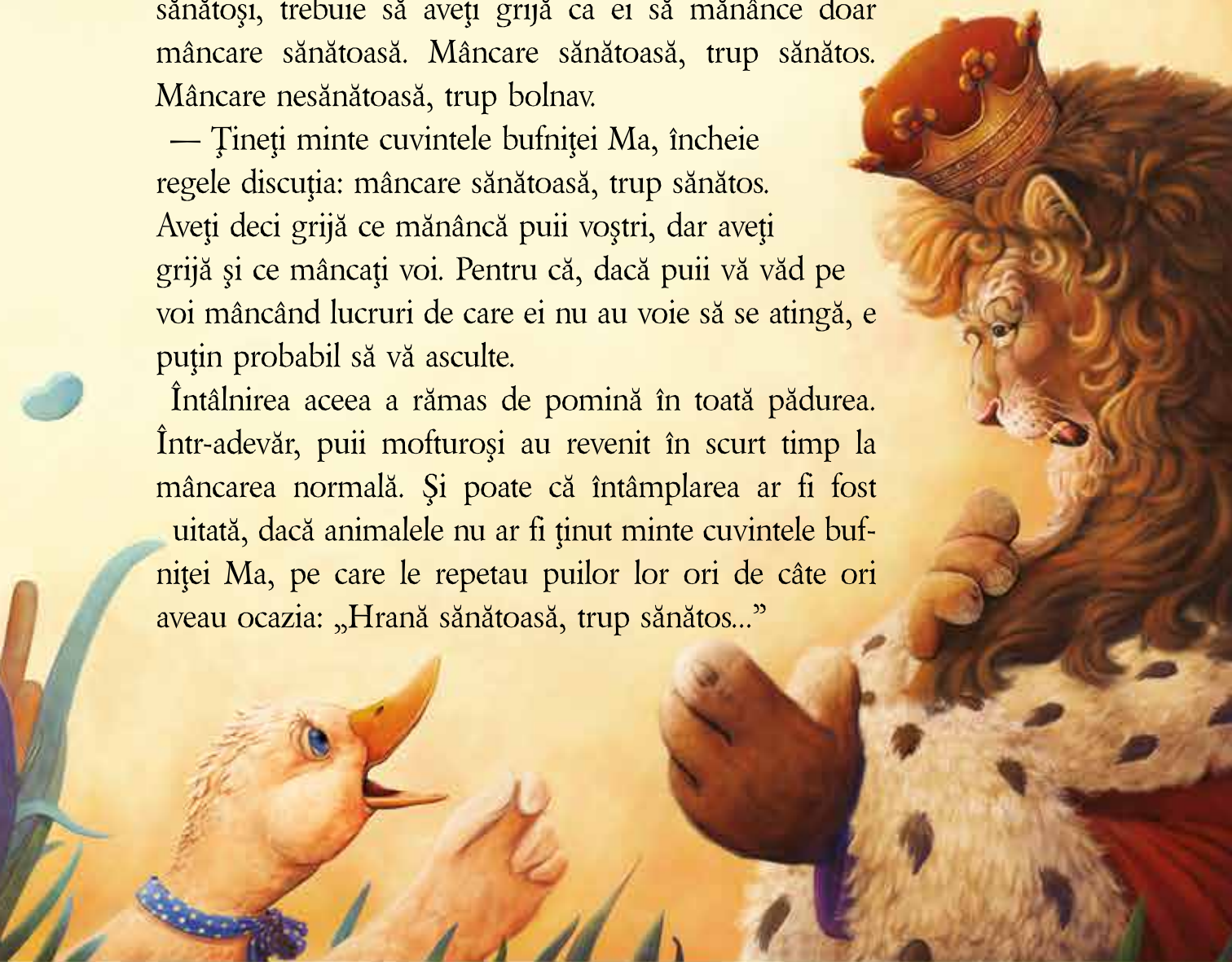
— Să știți că singurul secret al prăjiturilor mele era că le făceam de două ori mai dulci decât scria în rețete. Azi, chiar înainte să începă întâlnirea noastră, i-am spus și bufniței Ma care era secretul meu. Ea mi-a zis că prăjiturile mele erau foarte periculoase pentru sănătate, ca o otravă care își face efectul în timp îndelungat.

Eu nu mi-am dat seama că ar putea fi atât de rele, că altfel nu le dădeam nici mieilor mei. Dar bufnița mi-a mai spus și că a fost bine că regele m-a oprit la timp. Nici mieii mei și nici puii voștri nu au apucat să se îmbolnăvească.

— Îmi pare bine că Bola și-a recunoscut greșeala în fața voastră, interveni bufnița Ma. Întâlnirea asta a durat destul de mult și nu vreau să vă mai obolesc cu cuvintele mele. Vă spun doar atât, că, dacă vreți să aveți pui sănătoși, trebuie să aveți grijă ca ei să mănânce doar mâncare sănătoasă. Mâncare sănătoasă, trup sănătos. Mâncare nesănătoasă, trup bolnav.

— Țineți minte cuvintele bufniței Ma, încheie regele discuția: mâncare sănătoasă, trup sănătos. Aveți deci grijă ce mănâncă puii voștri, dar aveți grijă și ce mâncați voi. Pentru că, dacă puii vă văd pe voi mâncând lucruri de care ei nu au voie să se atingă, e puțin probabil să vă asculte.

Întâlnirea aceea a rămas de pomină în toată pădurea. Într-adevăr, puii mofturoși au revenit în scurt timp la mâncarea normală. Și poate că întâmplarea ar fi fost uitată, dacă animalele nu ar fi ținut minte cuvintele bufniței Ma, pe care le repetau puilor lor ori de câte ori aveau ocazia: „Hrană sănătoasă, trup sănătos...”

Cuprins:

Calatoria broscutei Tola.....4

Răzoiul bolnav.....24

Sunny, prietenul dulciurilor.....42

Șfatul animalelor.....60

Bună ziua. Eu sunt Arfie... Cum, nu știți cine este iepurașul Arfie? Of, înseamnă că nu ați citit povestea elefantului Sunny. Sper să o citiți. Vreau să vă spun să fiți atenți ce mâncați. Pentru că, altfel, vă puteți îmbolnăvi. Sănătatea e un lucru de mare preț. Numai că unii nu înțeleg valoarea ei până nu se îmbolnăvesc. Tocmai de asta... Of, vorbesc prea mult. Deschideți cartea la întâmplare și, dacă vă place ce vedeți, să știți că cea mai bună carte de vizită a ei sunt tocmai ilustrațiile. Dar voi știți ce e o carte de vizită? Din cartea asta nu veți înțelege, că nu e dicționar. E cu totul altceva. Sper să aveți curiozitatea să vedeți ce e. Mai ales că apar și eu printre personaje...

Volumul de față face parte din seria „Palatul poveștilor frumoase”. El a fost editat în cadrul campaniei „Mâncați sănătos”, o campanie educativă în care, prin intermediul poveștilor, copiii sunt învățați valoarea alimentației sănătoase. Faptul că din ce în ce mai mulți părinți au probleme cu copiii lor în privința mâncării arată, într-un fel, și faptul că ei nu folosesc metodele potrivite pentru a-și ajuta copiii să îi înțeleagă și să îi asculte în această problemă. Dacă prin produsele marca OFFLINE TIMES GAMES încercăm să promovăm educația prin joc, prin cărțile noastre încercăm să educăm prin povești. În ce măsură vom reuși sau nu, depinde și de dumneavoastră...

EDITORUL

WWW.PALATULPOVESTILOR.RO

Carte recomandată de

Distribuție

Tel. 0754861659

comenzi@offlinetimes.ro

www.offlinetimes.ro

9 786069 410301